

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Novém Jičíně rozhodl soudkyně JUDr. Markétou Komzákovou ve věci

žalobkyně: **Home Credit a.s.**, IČO 26978636
sídlem Nové Sady 996/25, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Romanem Pospiechem, LL.M.
sídlem Nové sady 996/25, 602 00 Brno

proti
žalované: **Xxx**, narozená xxx
bytem xxx

o zaplacení částky 50 686,46 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 1 177 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 1 177 Kč od 5. 3. 2026 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- II. Žaloba se zamítá v části, v níž se žalobkyně domáhá po žalované zaplacení částky 49 509,46 Kč s kapitalizovaným úrokem ve výši 4 739,93 Kč, s úrokem ve výši 11,5 % ročně z částky 49 793 Kč od 31. 3. 2026 do zaplacení, s kapitalizovaným zákonným úrokem z prodlení ve výši 2 030,87 Kč od 26. 11. 2025 do 30. 3. 2026, se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 49 509,46 Kč od 5. 3. 2026 do zaplacení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou, doručenou soudu dne 1. 4. 2026, se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 50 686,46 Kč s kapitalizovaným úrokem ve výši 4 739,93 Kč, s úrokem ve výši 11,5 % ročně z částky 49 793 Kč od 31. 3. 2026 do zaplacení, s kapitalizovaným zákonným úrokem z prodlení ve výši 2 030,87 Kč od 26. 11. 2025 do 30. 3. 2026, se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 50 686,46 Kč od 31. 3. 2026 do zaplacení a náhrady nákladů řízení.
2. Žalobu odůvodnila tvrzením, že dne 16. 1. 2020 uzavřela žalovaná s žalobkyní Smlouvu o poskytnutí revolvingového úvěru č. 7001125448. Nedílnou součástí smlouvy se staly úvěrové podmínky. Uzavřením úvěrové smlouvy žalovaná stvrdila, že se s nimi seznámila a souhlasí s nimi. Sjednaný úvěrový rámec činil 60 000 Kč. Žalovaná se zavázala poskytnutý úvěr řádně a včas splácet v pravidelných měsíčních splátkách, výše pravidelné měsíční splátky byla stanovena na 2,64 % z aktuální dlužné částky. V jednotlivých splátkách jsou zahrnuty sjednané úroky, příslušná část čerpaného revolvingového úvěru, pravidelné poplatky (např. poplatek za výpis), příp. nepravidelné poplatky jako například poplatek za výběr z automatu, za blokaci karty apod. a smluvní sankce. Splatnost pravidelné měsíční splátky byla dohodnuta na 20. den v kalendářním měsíci s tím, že první splátka se stává splatnou k 20. dni kalendářního měsíce, následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém došlo k prvnímu čerpání, pokud není v úvěrové smlouvě uvedeno jinak. V průběhu trvání úvěrového vztahu žalovaná celkem načerpala částku 123 000 Kč a na poskytnutý úvěr celkem uhradila 121 823 Kč. Žalovaná porušila svůj závazek hradit poskytnutý úvěr řádně a včas a žalobkyně zesplatnila úvěr ke dni 11. 11. 2025. Žalovaná i přes výzvy žalobkyně uhradila po zesplatnění úvěru na svůj dluh pouze částku ve výši 4 000 Kč. Ke dni podání žaloby eviduje žalobkyně za žalovanou pohledávku ve výši 50 686,46 Kč, sestávající se z neuhrazené jistiny ve výši 49 793 Kč, poplatků za pojištění ve výši 93,46 Kč (pojištění CPI, splatné 11. 11. 2025, zahrnuté v 38. splátce), nákladů na vymáhání ve výši 300 Kč (jedná se o měsíční náklady vynaložené žalobkyní na zaměstnanecký aparát, telekomunikační služby, provozní náklady a náklady na systém správy pohledávek žalobkyně) a smluvních pokut ve výši 500 Kč (naúčtována v souvislosti s prodlením splátky žalované). Příslušenství pohledávky představuje kapitalizovaný úrok ve výši 4 739,93 Kč (vypočtený sazbou 11,9 % ročně z dlužné jistiny 49 793 Kč za období od 12. 11. 2025 do 30. 3. 2026) a kapitalizovaný zákonný úrok z prodlení ve výši 2 030,87 Kč (vypočtený sazbou 11,5 % ročně z jistiny, poplatků a smluvní pokuty od 26. 11. 2025 do 30. 3. 2026).
3. Usnesením, č. j. 26C 65/2026-11 ze dne 20. 4. 2026, byla žalobkyně vyzvána, aby doplnila svá tvrzení uvedená v žalobě o tom, zda a jakým způsobem posuzovala dle zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru schopnost žalované splácet úvěr včetně příslušenství. V doplnění žaloby ze dne 15. 5. 2026 žalobkyně uvedla, že v rámci posuzování nejprve provedla výpočet maximálního limitu splátky (zkráceně MLS), který je vypočítáván vždy jak na klienta, tak i na domácnost klienta. Do výpočtu MLS klienta se započítávají částky životních minim klienta a eventuálně jím vyživovaných dětí (poměrné části), spolu se splátkovou zátěží klienta včetně splátky schvalovaného úvěru. Dle výpočtu MLS k smlouvě č. 7001125448 příjem klienta z žádosti činil 25 000 Kč, výdaje činily: životní minimum klienta 3 140 Kč, životní minimum na 1 vyživované dítě (50 %) 2 140 Kč, součet splátek HC úvěrů 1 640 Kč, součet splátek úvěrů z NRKI, mimo HC 7 062 Kč, výše splátky schváleného úvěru 1 584 Kč a zbývající MLS klienta činila 9 434 Kč. Žalobkyně dále zjišťovala, zda má žalovaná v době žádosti o poskytnutí úvěru závazky u jiných institucionálních věřitelů. To je patrné ze zprávy NRKI, ze které lze zjistit, jaké závazky žalovaná v minulosti měla, jaké současně má, kolik na existující závazky měsíčně hradí a zda se dostala do prodlení se splácením. V daném případě byly předchozí závazky a měsíční splátky na ně zjištěny, a to ve výši 8 702 Kč u osobních závazků a u závazků domácnosti (tedy včetně stavebního spoření), kdy byly následně zahrnuty do výpočtu MLS. Žalobkyně provedla

lustraci žalované v registrech NRKI, CEE a ISIR přičemž dotaz do registru NRKI byl proveden s výsledkem klient v NRKI nalezen – pozitivní vyhodnocení, dotaz do registrů CEE a ISIR byl proveden s výsledkem – v registru nenalezen. Žalobkyně poukázala skutečnost, že o řádném posouzení úvěruschopnosti žalované před poskytnutím předmětného úvěru svědčí mimo jiné skutečnost, že se žalovaná dle zprávy NRKI za dobu trvání závazků dostala do prodlení se splacením svých závazků pouze jednou. Platební morálka žalované byla proto na velmi vysoké úrovni, o čemž svědčí skutečnost, že žalovaná následně hradila žalobkyni na smlouvu, než došlo k zesplatnění úvěru od března 2020 do listopadu 2025, tedy po dobu přesahující pět let, a byla tak nepochybně schopna úvěr splácet.

4. Žalovaná se k žalobě nevyjádřila a v řízení zůstala nečinná. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 115a) občanského soudního řádu bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem projeví souhlas. Vycházel přitom z obsahu spisu a provedených důkazů.
5. Z účastníky předložených listinných důkazů soud zjistil, že žalobkyně se Smlouvou o úvěru č. 7001125448, uzavřenou dne 16. 1. 2020, zavázala poskytnout žalované bezúčelový revolvingový úvěr a přenechat jí peněžní prostředky až do výše úvěrového rámce 60 000 Kč a žalovaná se zavázala poskytnuté peněžní prostředky vrátit ve formě měsíčních splátek ve výši 2,64 % z dlužné částky. Roční úroková sazba činila 19,90 % a RPSN činila 21,82 %. Celková částka splatná spotřebitelem činila 66 468 Kč. Pro případ, že žalovaná nevrátí úvěr v den jeho splatnosti, je žalobkyně oprávněna účtovat účelně vynaložené náklady na vymáhání, které jsou vypočteny na základě skutečně provedených úkonů. Ke dni uzavření smlouvy byla výše nákladů vypočtena na 100 Kč za měsíc vymáhání a 130 Kč, je-li žalované v daném měsíci zasílána výzva k úhradě formou doporučeného psaní. Od 1. 5. 2022 byl účelně vynaložený náklad na vymáhání navýšen a sjednocen na částku 300 Kč za měsíc vymáhání. Dále je žalobkyně oprávněna účtovat smluvní pokutu ve výši 500 Kč (v případě, že výše dlužné částky bude nižší než 500 Kč, může být naúčtována smluvní pokuta ve výši dlužné částky), jednorázovou smluvní pokutu po zesplatnění 10 % ze splatné jistiny, úroků a pojistného, maximálně však 0,1 % denně z dlužné částky a úrok z prodlení ve výši dle platného nařízení vlády. Smlouva obsahuje formulář, ve kterém žalovaná uvedla, že je zaměstnána od ledna 2009 u Charity Kopřivnice, jeho čistý měsíční příjem činí 25 000 Kč, má jednu vyživovací povinnost a příjem ostatních členů domácnosti činí 28 500 Kč (*zjištěno ze smlouvy o úvěru č. 7001125448 ze dne 16. 1. 2020*). V průběhu úvěrového vztahu žalovaná celkem načerpala částku ve výši 123 000 Kč a uhradila částku 121 823 Kč. Žalobkyně účtovala žalované úrok za hotovostní transakce ve výši 30 621,85 Kč - po započtení částky 29 193,90 Kč zaplacené žalovanou zbývá k úhradě částka 1 427,95 Kč, úrok za pojistné ve výši 67,97 Kč – po započtení částky 58,48 Kč zaplacené žalovanou zbývá k úhradě částka 9,49 Kč, náklady na vymáhání ve výši 5 600 Kč - po započtení částky 5 300 Kč zaplacené žalovanou zbývá k úhradě částka 300 Kč, pojištění CPI ve výši 3 376,48 Kč – po započtení částky 3 283,02 Kč zaplacené žalovanou zbývá k úhradě částka 93,46 Kč, smluvní pokutu ve výši 7 000 Kč - po započtení částky 6 500 Kč zaplacené žalovanou zbývá k úhradě částka 500 Kč, úrok ve výši 4 280,60 Kč (byl žalovanou uhrazen), obchodní úrok ve výši 3 302,49 Kč úrok z prodlení ve výši 2 030,87 Kč, kdy tyto částky nebyly žalovanou uhrazeny. Dne 11. 11. 2025 žalobkyně revolvingový úvěr zesplatnila a vyzvala žalovanou k úhradě částky ve výši 60 875,90 Kč nejpozději do 14 dnů od sepsání této výzvy (*zjištěno z výpisu čerpání, splátek a úhrad, ze zesplatňujícího dopisu ze dne 11. 11. 2025*).
6. Před uzavřením smlouvy žalobkyně provedla lustraci žalované v registrech NRKI, CEE a ISIR, přičemž dotaz do registru NRKI byl proveden s výsledkem klient v NRKI nalezen „pozitivní vyhodnocení“, dotaz do registrů CEE a ISIR byl proveden s výsledkem v „registru nenalezen“. Žalobkyně vycházela z informací poskytnutých žalovanou, že je rozvedená, bydlí ve státním bytě, má jednu vyživovací povinnost, je zaměstnaná od ledna 2009 s čistým měsíčním příjmem 25 000 Kč, příjmy ostatních členů domácnosti jsou 28 500 Kč a měsíční výdaje uvedené žalovanou činí

13 000 Kč. Dále žalobkyně vycházela z výdajů ve výši životního minima člena domácnosti 3 140 Kč, jednoho vyživovaného dítěte 2 140 Kč, splátek u žalobkyně 1 640 Kč, splátek jiným společností 7 062 Kč a nové splátky úvěru 1 584 Kč (*zjištěno z potvrzení o provedení ověření bonity klienta – oddělení řízení rizik a dokumentu Posouzení o provedení ověření bonity klienta - oddělení řízení rizik*).

7. Předžalobní výzvou ze dne 25. 2. 2026 vyzvala žalobkyně žalovanou k úhradě dlužné částky, výzva byla žalovanému odeslána dne 1. 11. 2024 (*zjištěno z výzvy ze dne 31. 10. 2024 a podacího archu*).
8. Soud učinil následující závěr o skutkovém stavu. Žalobkyně se dne 16. 1. 2020 smlouvou o úvěru č. 7001125448 zavázala poskytnout žalované bezúčelový revolvingový úvěr a přenechat jí peněžní prostředky až do výše úvěrového rámce 60 000 Kč. Výše měsíční splátky činila 2,64 % z dlužné částky a roční úroková sazba činila 19,90 %. Žalovaná celkem čerpala částku 123 000 Kč a na poskytnutý úvěr uhradila 121 823 Kč. Před uzavřením smlouvy žalobkyně provedla lustraci žalované v registrech a při posouzení úvěruschopnosti vycházela z údajů, které jí sdělila žalovaná, z údajů životního minima a využila statistický model. Žalobkyně vyzvala žalovanou k úhradě dluhu výzvou ze dne 11. 11. 2025, a to do 14 dnů od sepsání výzvy a předžalobní výzvou ze dne 25. 2. 2026.
9. Po právní stránce soud věc posoudil podle ustanovení § 2395 občanského zákoníku, podle něhož smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.
10. Podle ustanovení § 86 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále též ZoSÚ), poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.
11. Podle ustanovení § 87 odst. 1 a 2 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem. Je-li spor o to, jaká je doba odpovídající možnostem spotřebitele podle odstavce 1, určí tuto dobu na návrh některé ze smluvních stran soud podle možností spotřebitele v zájmu spravedlivého uspořádání práv a povinností smluvních stran s přihlédnutím k příjmu spotřebitele a jeho celkovým sociálním a majetkovým poměrům.
12. Uvedený skutkový stav soud posoudil dle citovaných ustanovení. Při tomto hodnocení dospěl k závěru, že mezi žalobkyní a žalovanou byla dne 16. 1. 2020 uzavřena smlouva o úvěru podle ustanovení § 2395 OZ, která je podle svého obsahu smlouvou o spotřebitelském úvěru ve smyslu ustanovení § 1 a násl. zákona č. 257/2016 Sb. Žalobkyně jednala při jejím uzavření jako poskytovatel spotřebitelského úvěru ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písmeno d) zákona č. 257/2016 Sb., zatímco žalovaná vystupovala jako spotřebitel. Uplatní se tedy právní úprava zakotvená v § 86 odst. 1 ZoSÚ, podle něhož poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele a poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.

13. Princip odpovědného úvěrování zahrnující ochranu spotřebitele před neúměrným zadlužováním a zároveň ochranu věřitele před nedobytností pohledávky je vyjádřen v ustanovení § 86 ZoSÚ a posílen v ustanovení § 87 odst. 1 zavedením sankce pro případ, že věřitel nedostojí odborné péči při posuzování schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 As 30/2015 odst. 26). Nejvyšší správní soud ČR v citovaném rozhodnutí zformuloval závěr o nezbytnosti poskytovatele úvěru aktivně zjišťovat a prověřovat úvěruschopnost dlužníka. Za součást odborné péče poskytovatele úvěru považuje takovou obezřetnost, která nespočívá jen na údajích tvrzených žadatelem o úvěr, nýbrž tyto údaje také aktivně zjišťuje a prověřuje. Tyto závěry potvrdil rovněž Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 25. 7. 2018 spisové značky 33 Cdo 2178/2018, z něhož mimo jiné vyplývá, že věřitel nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázi dlužníků. Gramatickým a logickým výkladem zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele, nýbrž odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, respektive objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka. Klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb. a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu) a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích.
14. Rovněž Ústavní soud ČR ve svém nálezu III. ÚS 4129/18 ze dne 26. 2. 2019 zdůraznil, že poskytovatel úvěru, kdy dlužník je v postavení spotřebitele, má jednoznačnou povinnost prověřit spotřebitelovu schopnost plánovaný úvěr splatit. Řádným splněním této povinnosti není chráněn jen samotný spotřebitel a věřitel jako poskytovatel úvěru, ale v širším pojetí sama společnost jako taková. Obecné soudy by měly poskytovatele úvěrů vést k přesvědčivému zkoumání toho, zda budoucí dlužník nebude mít zjevný problém svůj úvěr splatit.
15. Soud odkazuje rovněž na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 3. 2020 ve věci C – 679/18 (OPR-Finance), jímž rozhodl o předběžné otázce podané Okresním soudem v Ostravě. Ze závěrů tohoto rozsudku vyplývá, že články 8 a 23 směrnice 2008/48 musí být vykládány v tom smyslu, že vnitrostátnímu soudu ukládají, aby z úřední povinnosti zkoumal, zda došlo k porušení předsmmluvní povinnosti věřitele stanovené v článku 8 této směrnice, tj. povinnosti posoudit úvěruschopnost spotřebitele, a vyvodil důsledky, které z porušení této povinnosti vyplývají, spočívající v neplatnosti úvěrové smlouvy ve spojení s povinností spotřebitele vrátit věřiteli poskytnutou jistinu v době přiměřené jeho možnostem, bez ohledu na to, zda spotřebitel tuto neplatnost namítne v tříleté promlčecí době.
16. S ohledem na uvedená zákonná ustanovení a citovanou judikaturu dospěl soud k závěru, že neposoudí-li poskytovatel úvěruschopnost spotřebitele s odbornou péčí podle ustanovení § 86 zák. č. 257/2016 Sb., soud k neplatnosti tohoto právního jednání přihlíží z moci úřední, aniž by se jí spotřebitel dovolal námitkou v tříleté promlčecí lhůtě. Jedná se tedy o absolutní neplatnost úvěrové smlouvy. Stanovení relativní neplatnosti právního jednání by bylo v rozporu s citovanou směrnicí a se zákonem, jehož smyslu a účelu nelze dosáhnout jinak, než pozitivním zásahem ze strany soudu, aniž by byl popřen smysl právní úpravy ochrany spotřebitele vybudovaný na narovnání nerovného postavení spotřebitele vůči poskytovateli z hlediska vyjednávací a ekonomické síly.
17. V projednávané věci žalobkyně tvrdila, že posoudila úvěruschopnost žalované s odbornou péčí. Žalovaná ve smlouvě deklarovala příjmy ze zaměstnání ve výši 25 000 Kč a příjmy ostatních členů domácnosti ve výši 28 500 Kč, avšak tyto žalobkyně nikterak nedoložila. Žalobkyně tedy nezjistila

skutečné příjmy žalované relevantní v době posuzování žádosti. Pokud jde o výdaje, pak žalobkyně vyšla pouze z údajů životního minima a normativních nákladů na bydlení, které jsou legislativně zakotveny pro posuzování dávek hmotné nouze, a ze statistických údajů. Úvěřující vůbec neprověřila, jaké jsou skutečné měsíční výdaje žalované např. v souvislosti s bydlením, dopravou, zdravotním stavem, výživou dítěte a další. Sama žalovaná uvedla měsíční výdaje ve výši 13 000 Kč a splátky úvěrů jiným společnostem 8 702 Kč, což při jejím deklarovaném příjmu ve výši 25 000 Kč signalizovalo, že bude mít problémy úvěr splácet.

18. S ohledem na výše uvedené byla shledána předmětná úvěrová smlouva jako neplatná podle § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, s odkazem na výše citovaná rozhodnutí Ústavního soudu ČR, Nejvyššího správního soudu, Nejvyššího soudu ČR a zejména Soudního dvora EU. Žalobkyni tak vznikl pouze nárok na vydání bezdůvodného obohacení podle ustanovení § 2991 a násl. OZ.
19. Soud vypočetl výši bezdůvodného obohacení tak, že od částky 123 000 Kč, kterou žalovaná od žalobkyně načerpala, odečetl částku, kterou dle tvrzení žalobkyně žalovaná dosud uhradila, tedy částku ve výši 121 823 Kč. K dnešnímu dni nevrácená jistina poskytnutého úvěru, kterou je žalovaná povinna žalobkyni vrátit, činí částku 1 177 Kč (123 000 Kč – 121 823 Kč). Soud v této části žalobě vyhověl a zavázal žalovanou zaplatit žalobkyni částku 1 177 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 1 177 Kč od 5. 3. 2026 do zaplacení. Oprávnění žalobkyně požadovat úroky z prodlení je v souladu s ustanovením § 1970 OZ a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
20. Pokud jde o počátek prodlení žalované, dle předžalobní výzva ze dne 25. 2. 2026, byla žalované odeslána dne 26. 2. 2026, a dle této předžalobní výzvy měla žalovaná uhradit dlužnou částku do 4. 3. 2026. Ode dne následujícího, tj. od 5. 3. 2026 je tedy žalovaná v prodlení s vrácením bezdůvodného obohacení.
21. Ohledně dalších požadovaných nároků soud žalobu zamítl, neboť nad přisouzenou částku 1 177 Kč, se zákonným úrokem z prodlení, která představuje bezdůvodné obohacení žalované na úkor žalobkyně, jsou veškerá ujednání z uvedené smlouvy o úvěru co do základu a výše nedůvodná, neboť smlouva je jako celek neplatná z důvodu porušení zákonné povinnosti věřitele zkoumat schopnost dlužníka splácet úvěr před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru.
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 2 občanského soudního řádu, podle něhož měl-li účastník ve věci jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě vyslovit, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Při porovnání úspěchu a neúspěchu ve věci vzniklo žalované právo na částečnou náhradu nákladů řízení, podle obsahu spisu žalované žádné náklady nevznikly, z tohoto důvodu soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím podepsaného soudu.

Nebudou-li dobrovolně splněny povinnosti uložené tímto rozhodnutím ve stanovených lhůtách, lze rozhodnutí vykonat.

Nový Jičín 23. června 2026

JUDr. Markéta Komzáková v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vavříčková.